

MARIAN GODINĂ

PABLO,

the alpaca

scrisoarea

~ Cum a început totul ~

— Mariaaaaaan, hai repede să-ți arăt ceva! Uite ce dulceeeee e!

— Ce mai e și dihania aia? Lamă?

— Nu, e alpaca. Vreau și eu una. Ne luăm?

— Da, uite acum mă îmbrac și mă duc să cumpăr alpaca. Ce culoare vrei?

— Bine că faci mișto de mine! No, lasă!

Am luat discuția ca pe o glumă și nici prin cap nu-mi trecea că peste câteva luni voi avea numai paie și fân prin mașină.

Zilele treceau fără ca Georgiana să înceteze să-mi spună că își dorește o alpaca. Eu îi răspundeam în continuare ironic și nu-i luam în serios dorința, crezând că e un moft care o să-i treacă. Dar nu i-a trecut. Ba chiar s-a intensificat și insistențele erau tot mai dese. Între timp am ajuns să văd, fără să vreau neapărat, toate videoclipurile de pe YouTube cu alpacale de toate felurile și culorile.

„Uite, pe ăsta îl cheamă Alfie! Hai să vezi cum aleargă! Stă în Australia.“

„Uite ce fain e ăsta, e al unei fete din Belgia!“

Astea erau frazele pe care le auzeam când Georgiana stătea pe telefon. Desigur că trebuia să mă uit și eu la videoclipuri. Vizionând multe astfel de filmulețe, au început să îmi apară ca sugestii, așa că într-o zi am dat de un video cu o alpaca ce alerga tare caraghios după

stăpânul ei, dând ture prin curte. Am zis să o surprind și eu pe Georgiana și să-i arăt filmulețul.

— Georgiana, hai să vezi ceva!

— Aaaa, ăsta-i Cewpaca! Îl știu!

Chiar le știa pe toate. Văzând că gluma se îngroașă, am început cu contraargumentele.

— O vezi tu așa dulce și drăgălașă, dar joaca aia cu animăluțul e doar ce vezi pe YouTube. Nu vezi și munca din spate. Trebuie curățată zilnic, îngrijită, periată.

— O să mă ocup eu!

— Și cine îi duce fân?

— Tot eu!

— Și bălegarul? Pe YouTube nu îți arată treaba cu lopata și curățatul gunoiului.

— O să-i fac eu curățenie!

— Și unde o ținem? Că doar nu o ții în casă. Nu bagi capra în casă!

— Nuuu, îi facem grajd.

— Îi faci tot tu și grajdul?

— Nu. Pe ăla îl faci tu cu tata.

— Aia va trebui tunsă că are lână ca oaia.

— O să o tund eu.

Fără să îmi dau seama, prin faptul că i-am adus argumentele astea nu am făcut decât să-i dau de înțeles că aș fi și eu de acord cu alpacaua. Dacă aș fi continuat să fac mișto atunci când îmi vorbea despre ea, probabil că am fi rămas la stadiul ăla.

Următorul pas a fost să vorbească cu nașul nostru, care să-i spună că știe el pe cineva care are alpacale de vânzare.

— Uite! Am vorbit cu nașu' și a zis că știe el unde găsim de cumpărat!

Normal că l-am contactat pe Traian și l-am întrebat. Nașu' se amuza copios pe seama mea și îi plăcea foarte tare să facă mișto de mine.

— Tu chiar vrei să iei? Pffff... abia aștept să te văd cu capra! Ai pus-o! Să vezi ce cari la fân, aduni rahat de capră... apoi tratamente...

— Ce tratamente? O iau gata bolnavă?

Cred că râdea de mine în hohote...

Până la urmă am ajuns să sun „dealerul“ de alpacale, care mi-a confirmat că îmi poate vinde un pui. Pentru că urma să plecăm la ski în Austria și alpacaua domicilia la Arad, am gândit eu ca un om mare că, la întoarcere, trecem prin Arad, băgăm animalul în mașină și venim acasă cu tot cu capră, scăpând astfel de prețul transportului, de altfel destul de piperat.

L-am sunat pe vânzător și i-am spus cum am stabilit să facem.

— Și băgați alpacaua în mașină?

— Da. Nu merge?

— Nuuuu! Trebuie cu o remorcă, ceva.

— No, bine, așa facem atunci. O aduceți dumneavoastră cu remorca.

În zilele următoare, împreună cu tata socru ne-am apucat și am construit grajdul, sub ochii entuziasmați ai Georgianeii care era mai nerăbdătoare să-i vină animaluț decăt să plecăm la ski.

Am plecat spre Austria și, pentru că ne era în drum, am oprit la Arad, la ferma de animale. Georgiana avea

niște emoții de parcă urma să se întâlnească cu vreun președinte de stat.

Proprietarul fermei ne-a dus la grajdul în care se aflau patru alpacale. Trei erau albe și unul maro. Georgiana l-a ales din prima pe cel maro și părea că acesta înțelesese că îl vom adopta.

Timpul trecea destul de repede și voiam să conduc cât mai mult din drumul până în Austria pe lumina zilei, așa că o tot rugam pe Georgiana să plecăm, dar aceasta insista să mai rămânem puțin să se mai joace cu alpacaua. Într-un final, am plecat, însă nu înainte de a face cunoștință cu Gastron, un motan portocaliu de la fermă.

Vacanța în Austria a fost prima din care Georgiana abia aștepta să se întoarcă, deoarece stabiliserăm cu proprietarul fermei ca acesta să ne aducă alpacaua cu remorca în Brașov, chiar în ziua în care noi urma să ajungem acasă din vacanță, adică pe 4 februarie 2019.

Întorcându-ne din concediu, am ajuns noaptea pe la ora unu în Brașov, iar la zece dimineața remorca cu alpacaua era în fața porții.

Împreună i-am ales numele Pablo și am încercat să ne apropiem cât mai mult de el, deoarece era destul de dezorientat.

Pentru că timpul a fost foarte scurt, nu aveam urmă de fân acasă, așa că am început să caut. Am găsit undeva și m-am dus să iau câțiva baloți. După cum hotărâserăm de la început, era treaba Georgianeii, dar fiind prima zi am zis să o las să se bucure de prezența lui Pablo.

Într-o zi am venit acasă de la sală și am găsit cămila în casă. Am evacuat-o, iar Georgiana mi-a zis că a băgat-o

numai puțin, ca să vadă cum reacționează. A doua zi capra era din nou prin casă, spăla vasele cu Georgiana. Eu n-am putut sta cu ele, că am fost pe afară să curăț gunoiul și să-i schimb paiele.

~ Capitolul 1 ~

Ușa grajdului s-a deschis larg, lăsând să intre lumina puternică a soarelui, reflectată de zăpada mare de jumătate de metru. Nu era ora mesei, nu am înțeles de ce venise stăpânul la noi.

— Peăștia patru îi mai am. Dar după cei albi a zis cineva care are o pensiune că vine să-i cumpere. Dacă vreți, vă dau, totuși, unul alb și o să i-l dau băiatului cu pensiunea pe cel maro.

— Vaaai, ce drăguți sunt toți patru! Pot să îi mângâi? Mă mușcă?

— Nu, sunt cumiști.

Dintre toți, acelei fete frumoase cred că eu îi picasem cu tronc. Tot venea spre mine să mă mângâie. Eu eram cel maro.

— Cred că îl voi lua pe cel maro!

Pe loc, ochii mi s-au umezit de fericire. Urma ca în sfârșit să nu mai am un stăpân, ci o mămică.

Era o fată de o frumusețe rară, cu ochii migdalați și cu un chip care emana bunătate. Urma să am cea mai bună mămică din lume.

Era însoțită de soțul ei, un băiat cu privire cam dură, dar care părea și el încântat de mine, și de tatăl ei, un om cu un chip blajin pe care se putea citi iubirea pentru animale.

Eram atât de fericit! Pe mine mă aleseseră. Urma să am o familie. Și ce familie!

În timp ce oamenii discutau, au fost întrerupți de un mieunat. Era Gastron, motanul fermei. Fata l-a luat imediat în brațe și a început să-l mângâie, confirmându-mi încă o dată că adoră animalele.

Eram pregătit să-mi iau la revedere de la cei trei frați ai mei, care, de când aflaseră că ei vor merge la pensiune și eu voi rămâne singur, râdeau de mine și spuneau că asta e din cauză că eu eram maro, în timp ce ei erau albi și mult mai frumoși.

Ușa grajdului s-a închis și Georgiana, pentru că așa o chema pe viitoarea mea mămică, a plecat cu soțul ei, Marian, și cu tatăl ei, însoțiți de stăpânul fermei. Urmau să facă actele de adopție.

— Ce bucuros sunt! Sunt așa de fericit! O să am și eu o familie, nu voi mai rămâne singur! Iuhuuuu!

— Ha! Ce familie? Băiatul ăla avea o privire de parcă acum te-ar fi pus pe grătar.

— Știți ce cred eu? Că d-aia îl și cumpără, să-l bage la cuptor!

— Ha, ha, ha, ha!

— Nu-i adevărat! Ei vor fi părinții mei! Sunt sigur de asta! Acum se vor întoarce și mă vor lua cu ei. De aceea au venit cu mașina! Au venit să mă ia. Pe mine m-au ales!

În timp ce încercam să-mi conving frații răutăcioși că voi avea părinți, am auzit niște zgomote, așa că mi-am lungit gâtul și m-am uitat printr-o crăpătură a grajdului. Ușile mașinii se închiseseră. Georgiana pleca.

— Au plecat! Fără mine!

— Ha, ha, ha! Noi când ți-am zis! Probabil nu s-au înțeles la bani. Sau au zis că până la urmă rămân la friptura de porc. Ha, ha, ha.

— Eu cred că nu au avut destui bani la ei și s-au dus la vreun bancomat. Se vor întoarce! Sunt sigur că mă vor lua cu ei.

Se întunecase bine de tot și eu încă eram cu ochii umezi, într-un colț al grajdului. Deși stătuserăm împreună toți patru în același grajd din Belgia, de unde ajunseserăm apoi la Arad, iar eu îi numeam „frați“, ceva imposibil de altfel deoarece o alpaca fată un singur pui pe an, cele trei alpacale albe încă râdeau de mine.

— Noi o să fim la pensiune săptămâna viitoare. Cred că vor veni mereu copiii la noi și ne vor răsfața. Vom mânca numai bunătăți și vom avea cea mai bună lucernă din lume.

Eram foarte trist. Gândul îmi era numai la Georgiana. De ce nu m-a mai vrut, oare? Doar se uitase cu așa un drag la mine... De ce s-a răzgândit? Oare o să vină mâine după mine? Am adormit cu greu și am visat urât. Am visat că am fost luat de o familie care voia să mă gătească la grătar. M-am trezit de câteva ori în acea noapte. Dormeam singur într-un colț și îmi era frig. Dar mai tare decât frigul mă durea gândul că Georgiana nu mă luase cu ea.

De dimineață, frații mei au ieșit la joacă în zăpadă. Pe mine nu mă chemaseră. Oricum nu m-aș fi dus pentru că eram foarte supărat și numai de joacă nu îmi ardea.

Ziua a trecut foarte greu, mai ales că din când în când mă tot uitam la poartă, așteptând să o văd pe Georgiana intrând. Nu a venit nici a doua zi. Îmi era deja clar că

nu va mai veni. Mă entuziasmasem degeaba. Mai treșăream la auzul unei mașini, gândindu-mă că sunt ei.

Trecuse deja o săptămână de la vizita fetei. Fiind iarnă, la ora cinci era deja întuneric, iar noaptea trecea cel mai greu pentru mine. M-am cuibărit bine în colțul meu și am adormit.

Am visat că eram acasă la Georgiana și că mâncam porumb din palma ei. Mă mângâia după fiecare bob pe care îl înghițeam și îmi spunea că mă iubește și că nu voi mai fi niciodată singur. Am visat apoi că îmi făcuse o lesă și mă scotea la plimbare printr-un orașel cochec de munte, sub privirile nedumerite ale oamenilor. Eram în noua familie și eram foarte iubit.

Visul mi-a fost spulberat de zgomotul balamalelor vechi și ruginite de la ușa grajdului. M-am trezit brusc. La fel și frații mei.

— Ce caută stăpânul în grajd la ora asta?

— Cred că a venit după noi, să ne ducă la pensiune. Tu o să rămâi aici singur.

Într-adevăr, stăpânul a luat, pe rând, cele trei alpacale albe și le-a băgat într-o remorcă mare, amenajată exact ca un grajd. Apoi s-a întors și m-a luat și pe mine.

— Ce noroc ai avut! Până la urmă te-au luat și pe tine cei de la pensiune. Noroc cu noi.

Încă eram cu gândul la visul pe care îl avusesem, la Georgiana. Dar măcar nu rămâneam singur. Avea să îmi placă și la pensiune până la urmă. Încercam să mă încurajez singur.

Remorca era foarte mare, cu paie pe jos și cu găleți cu apă. Alături de noi patru, mai erau un pui de cerb lopătar, câteva rațe și două capre pitice. Dacă nu aș fi

simțit fiecare curbă și frână, aș fi zis că sunt chiar într-un grajd. De fapt chiar era un grajd pe roți.

Se luminase bine deja și niciunul dintre noi nu dormea. Rațele erau bucuroase că vor merge în ograda unui crescător de păsări care le va folosi doar pentru expoziții. Cerbul avea să ajungă la o altă pensiune.

La un moment dat, remorca s-a oprit. Stăpânul s-a dat jos și l-am auzit vorbind.

— Salut! V-am adus animăluțul. Cum a fost la ski?

Apoi ușa remorcii s-a deschis și l-am auzit pe stăpân dând indicații.

— Stai tu la ușă să nu iasă cerbul, iar eu urc și îl prind doar pe el.

Nici n-am avut timp să mă întreb pe cine vrea să prindă, că am și fost luat cu brațele pe sub burtică și ridicat. Nu m-am zbatut deloc. Știam că ajunseseam la pensiune, dar nu înțelegeam de ce mă dădea jos doar pe mine.

Remorca era parcată pe o străduță îngustă. De acolo, am intrat pe o poartă, am urcat un deal mic, în lătratul unui câine mare și negru care stătea într-un țarc, iar apoi am fost lăsat jos.

— Uaaaau, parcă a mai crescut puțin! Vaaai, cât e de frumos!

Nu îmi venea să cred. Oare încă visam? Mi se continua visul? Era vocea Georgianeii! M-am întors și am dat de privirea ei. Mă mângâia pe cap și mă pupa pe ochi. Eram așa de fericit! Aveam o familie! Eram acasă!

Lumea animalelor este o lume cinstită, lipsită de răutate, invidie și lașitate, caracteristici foarte des întâlnite la oameni.

Paradoxul e că, atunci când un om e rău, se spune despre el că are „ieșiri animalice“, iar când un animal e blând se spune că are „instincte umane“.

În această carte, animalele sunt cele care vor face binele, reparând astfel răul făcut de oameni.